

Piórzaczki ‘wspólne darcie pierza’

Jak robiły piórzacki, darły te pióry, darły, na ostatek, jus miało sie kuńczyć, te piórzacki miały sie kuńczyć, zrobiła jem kolacju. A na to kolacju to była kapusta z chlebem ji kasa jaglana. No ji potem przysed grajek, jak to mówiu, ze skrzypcami grać. Ale ji przy tym, przy tych skrzypcach, znalazł sie ji na klarnece. Jesce lepsze przysmaki dawali. Bo ci wzieli, naszykowali, nakrajali w rajtok ji przyszli wszystkich dziewczyców, chłopoków, dawali, ji bierzta jak chceta. A łone sie ojadły, a potem tańcowały do północkska. No, ojadły sie, potem ji tańcowały, jak mówicie, ji śpiewały. A nawet sie ji biły później. Łu Jaśkowych to całe łokna wywalily. Przyśliśmy do domu ji potem znów te robiliśmy piórzacki. U nas były dwa razy w tygodniu (Biała, powiat janowski – tekst z archiwum kierownika grantu, zapisany w roku 1977).

Halina Pelcowa, *Słownik gwar Lubelszczyzny. Tom IX. Przestrzeń wsi. Ukształtowanie powierzchni. Życie społeczne i zawodowe*, Lublin 2021.

Regionalne dziedzictwo językowe Lubelszczyzny o charakterze etnicznym: Słownik gwar Lubelszczyzny (tomy VI-XII) z dokumentacją leksykograficzną, kartograficzną, ikonograficzną i dźwiękową.

Projekt realizowany w ramach programu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod nazwą Narodowy Program Rozwoju Humanistyki na podstawie decyzji nr 0125/NPRH7/H11/86/2018 – w latach 2018-2023.

Kierownik projektu: prof. dr hab. Halina Pelc